

Men jeg vil godt spørge hr. Christian Wedell-Neergaard: Vil hr. Christian Wedell-Neergaard benægte, at det, at regeringen forsøger at presse det, man kalder konkurrenceudsættelse – altså udlicitering, privatisering – ned over kommunerne, har en selvstændig virkning, som betyder flere stopure, mere bureaukrati og mere kontrol? Og at det ligger i sagens natur ved den måde, som det her fungerer på?

Vil hr. Christian Wedell-Neergaard ikke erkende den kendsgerning, og vil hr. Christian Wedell-Neergaard med den kendsgerning i ryggen så ikke være med til sammen med os andre at overlade det til det kommunale selvstyre og den kommunale frihed at tilrettelægge opgavernes løsning?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg skal bare bestride, at man presser konkurrenceudsættelse ned over kommunerne. Der er en aftale om konkurrenceudsættelse, og den aftale afløser den gamle udfordringsret, og den her aftale er en meget mere intelligent aftale end den, der var tidligere, og derved, kan man sige, er der skabt en ny situation.

Jeg er da fuldstændig enig i, at der, for at man kan sammenligne to serviceydelser, er behov for, at begge parter, både det private og det offentlige, dokumenterer, hvordan opgaven løses, og det skal helst være enslydende dokumentation, så man kan se, hvor man i princippet får mest for pengene. Det er jo også baggrunden for, at det, når vi snakker om tilkøbsydelser, er vanskeligt at få den rette pris i den offentlige sektor, og det er en af grundene til, at vi er stærkt skeptiske over for det.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

En af grundene til, at jeg sætter så stor pris på hr. Christian Wedell-Neergaard som kollega, er, at han meget ofte fristes til at give et ærligt og regulært svar, og jeg vil godt takke for, at hr. Christian Wedell-Neergaard just har givet mig ret i, at det er en del af det at konkurrenceudsætte, at udlicitere, at det automatisk nødvendigvis betyder en masse bureaukrati og en masse stopure, hvilket i sagens natur kommer til at gå ud over de ældre, de folkeskoleelever, det sundhedssystem, som skal betjene borgerne.

Derfor synes jeg jo egentlig, at hr. Christian Wedell-Neergaard har givet et godt afsæt til, at vi bør sætte os ned – også sammen med kom-

munerne – og se på: Hvordan kan vi tilrettelægge det, så vi får mest muligt for hver eneste krone, vi kræver op i skat, men uden at vi skal tænke vore offentligt ansatte og vore borgere, der skal have servicen, til med bureaukrati og stopure?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg forstår altså ikke, at dokumentation i sig selv er kommet til at spille den kolossale rolle, den er, i debatten i dag; det må jo være lidt af mangel på andet og vigtigere at diskutere.

Kl. 14.10

Men hvis det skal have en omgang til, så vil jeg bare sige: Vi fokuserer på opgaven, vi giver de offentligt ansatte størst mulig frihed til at løse opgaven, og der skal ikke være minuttyranni i den offentlige sektor, men det er klart, at der er basale forhold, som det er nødvendigt at have viden om, når man til sidst skal opgøre, hvordan den offentlige sektor virker. Og derfor siger jeg, at dokumentation er en måde at skabe sig frihed på, for hvis man løser opgaven tilfredsstillende, kan man også selv få lov at tilrettelægge den. Og det burde i virkeligheden udtrykkes i kvalitetsreformen, at jo mere præcis dokumentation, jo bedre oplysning, jo større gennemsigtighed, jo større frihed får kommunerne.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne fortsætte det med gennemsigtigheden, for det er jo lidt interessant også at finde ud af, hvordan fremtidens penge så hænger sammen; det kunne jo være interessant, hvis vi kunne få stor gennemsigtighed på det område. Der har jo ikke ligefrem været den største gennemsigtighed her i kommunalreformens første hundrede dage eller i optakten til dem.

Ordføreren brugte selv nogle meget fine ord i sin tale, noget med frihed og råderum, og at man skal løse opgaverne selv og ikke sådan få dem til at sive op til staten; der skal være meget lidt tvang – der blev sagt få tvangselementer – og man skal løse nogle nye opgaver.

Så kom jeg til at tænke på – også i forlængelse af det, der bliver sagt om forebyggelse – at hvis man skal have vendt bøtten, kan man så ikke godt tage som udgangspunkt, at der for at gøre det skal en pulje til, nogle penge til at investere i forebyggelse, før man høster gevinsten? Og hvordan kan vi så i gennemsigtighedens navn